

АТОМНИК

України

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ
АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

№16 (1218) 6 серпня 2026 року
Заснована 1 грудня 2000 року

ЮРИДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Чи «згорає» додаткова відпустка на дітей після звільнення працівника?

сторінка 2

БЕЗБАР'ЄРІСТЬ

На ПАЕС здійснено аудит доступності соціальних об'єктів за участю експертів «Доступно.УА»

сторінка 3

АТОМНИЙ СПОРТ

Про Олександра Березку, який долучається до шахових змагань щоразу від першої спартакіади

сторінка 4

КАДРОВИЙ РЕЗЕРВ

Інвестиції в молодь — це інвестиції в майбутнє

У липні протягом двох тижнів на Хмельницькій АЕС тривала ювілейна 10-та Літня ядерна школа — освітній проєкт для студентів технічних вищих навчальних закладів, який проводиться НАЕК «Енергоатом» за підтримки громадської організації «Українське ядерне товариство» та первинної профспілкової організації.

Проведення заходу, під час якого студентська молодь отримує змогу побувати на виробничих майданчиках атомних електростанцій, прослухати лекції провідних викладачів, долучитися до практичних занять та поспілкуватися зі спеціалістами галузі, уже став доброю традицією. Однак команда, відповідальна за цьогогорічну зустріч, реалізовувала подібний проєкт уперше, адже попереднього разу ХАЕС приймала Літню ядерну школу сім років тому.

Отже, беручись за чергове завдання, активісти доклали чималих зусиль, щоб програма

була цікавою, динамічною, різноманітною та, водночас, збалансованою.

«Укладаючи перелік заходів, ми приділяли велику увагу тому, щоб теоретичні й практичні заняття чергувалися зі спортивними подіями та активностями, які б давали можливість перемкнути увагу та перезавантажитися; щоб наші гості змогли не лише сповна відчувати те, як живе і працює атомна станція, а й побільше дізнатися про наш прекрасний край», — розповіла координаторка нинішнього проєкту, співробітниця управління по роботі з громадськістю Вікторія Гаврилюк. Задум вдался — програма дійсно була дуже насиченою!

ЧАС ВИЗНАЧАТИ ПРИОРИТЕТИ

До участі в Літній ядерній школі були запрошені студенти-старшокурсники та аспіранти технічних вищих навчальних закладів.

Закінчення на 2-й стор.

ВОЇНИ СВІТЛА

Десантники: завжди йдуть першими!

Першими зустрічають ворога, першими приймають удар, першими заходять туди, звідки інші ще не встигли вийти. Саме таким шляхом від початку повномасштабної війни пройшов електроварник цеху зварювання Рівненської АЕС Сергій Несінець. Захист Південноукраїнської атомної станції, бої за Вознесенськ, Донецьчину, Харківщину, Курська операція, важке поранення, втрата найдорожчої людини...

За кожним із цих епізодів — відданість військовій присязі та любов до України. Це історія атомника, який без вагань змінив зварювальний апарат на зброю, щоб захистити свою країну, своїх колег і майбутнє української атомної енергетики.

МИТЄВЕ РІШЕННЯ

Тієї лютевої ночі 2022 року на Рівненській атомній станції усе йшло за звичним графіком. Тривав планово-попереджувальний ремонт. У цеху зварювання кипіла робота — мерехтіли сині спалахи електродів, метал слухняно підкорявся майстерним рукам. Електроварник Сергій Несінець працював у нічну зміну, зосереджений на кожному шві, адже атомна енергетика не пробає недбалості.

Коли після зміни увімкнув телефон, екран рясів від десятків пропущених викликів та три-

вожних повідомлень. На Україну летіли ворожі ракети. А невдовзі пролунав дзвінок із військомату, запитали коротко: «Чи згодні ви стати на захист Батьківщини? Чи поїдете?» Відповів миттєво, без роздумів і вагань: «Поїду!»

До цього Сергій перебував в оперативному резерві та регулярно їздив на військове навчання, тож розумів, що насувається. Вже о 18-й того ж дня він разом із такими само добровольцями вийшов з Вараша до пункту розподілення. А далі ще з кількома земляками-десантниками прибув у розпорядження 80 окремої десантно-штурмової бригади, яка мала виконувати бойові завдання на півдні.

БОЙОВЕ ХРЕЩЕННЯ

Той шлях на південь залишився в пам'яті на все подальше життя: назустріч десантникам рухався безкінечний потік цивільних машин. Люди тікали від небезпеки, залишаючи позаду все своє минуле життя. Повітря, здавалось, тріща-

ло від страху, невідомості та гнітючої тривоги.

Саме 80 бригада прийняла на себе потужний удар ворога на Миколаївщині та Херсонщині. Ворог мав на меті крізь місто Вознесенськ прорватися далі на північ і захопити Південноукраїнську АЕС, розташовану всього за тридцять кілометрів. Утім десантники перегородили загарбникам дорогу.

Сергій пригадує, як наші підірвали мости неподалік їхніх позицій, аби зупинити важку техніку ворога: «Ми перевіряли кожне авто, доводилося тримати вухо гостро і бути готовим до бою щосекунди, адже під виглядом цивільних могли бути замасковані російські ДРГ», — пригадує Сергій Несінець. — 28 лютого у Вознесенську, в районі Боярки вже точилися міські бої, з'явилися перші російські полонені. Враження від ворожого війська було приголомшливим: росіяни здавалися геть зомбованими.

Закінчення на 2-й стор.

У СФЕРІ ВПЛИВУ АТОМПРОФСПІЛКИ
ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІДПРИЄМСТВА
МІНЕНЕРГО УКРАЇНИ,
МІНПРИРОДИ, МІНОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ ТОЩО

АКТУАЛЬНО

Мобільність для тих, хто береже наше небо

У липні Атомпрофспілка і ППО «НАЕК «Енергоатом» передали полку Повітряних сил України технічне обладнання, необхідне для забезпечення максимально ефективного роботи бойового транспорту.

Військова структура, до якої попрямувала допомога, була створена 2022 року для посилення протиповітряної оборони України через наростання масштабів російських ракетних та дронних атак. Сьогодні, коли ворог робить

колосальну ставку на повітряний терор, бійці ППО працюють на межі людських можливостей. На межі можливостей функціонує й техніка — тож для того, аби збільшити її витривалість, підвищити потужність двигуна і прохідність транспорту, спілчани придбали і передали військовим сучасний турбогенератор і комплект для його встановлення.

Тримаючи постійний зв'язок із військовими, профспілка має можливість отримувати інформацію про їхні найактуальніші потреби. Це дає

переконаність у тому, що кошти витрачають на дійсно вкрай потрібні речі, і допомога стає точною й прицільною.

ЮРИДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Реалізація права на додаткову відпустку працівникам, які мають дітей, при зміні місця роботи

Чи «згорає» додаткова відпустка на дітей після звільнення, чи її можна використати на новому місці роботи? Роз'яснюємо, як закон захищає право на таку відпустку, коли вона надається, а в яких випадках працівник має отримати не відпустку, а грошову компенсацію.

Відповідно до ст. 19 ЗУ «Про відпустки», додаткова оплачувана відпустка тривалістю 10 календарних днів надається щорічно:

- одному з батьків, які мають двох або більше дітей віком до 15 років;
- одному з батьків дитини з інвалідністю;
- опікуну, одному з прийомних батьків, усиновителів;
- матері (батьку) особи з інвалідністю з дитинства підгрупи А І групи;
- одинокій матері;
- батьку дитини або особи з інвалідністю з дитинства підгрупи А І групи, який виховує їх без матері (у тому числі у разі тривалого перебування матері в лікувальному закладі).

За наявності двох і більше підстав тривалість такої відпустки становить 17 календарних днів. Цю відпустку в народі ще називають «соціальною», «дитячою», «на дітей» тощо.

Така відпустка надається за календарний рік, а не за робочий. Це означає, що право на неї виникає з початком календарного року, незалежно від того, скільки фактично працівник відпрацював у цьому періоді. Причому розраховувати на цю відпустку можна як за основним місцем роботи, так і за сумісництвом.

Так само як і щорічна відпустка, соціальна «на дітей» може накопичуватися у разі невикористання, адже право на неї не має строку давності. Однак тут є один важливий нюанс, який потрібно запам'ятати. Це правило стосується одного місця роботи. У разі звільнення роботодавець зобов'язаний компенсувати всі дні невикористаних відпусток, у т.ч. і соціальну «на дітей». Це пряма вимога ст. 24 ЗУ «Про відпустки».

Якщо у вас виникають питання правового характеру, звертайтеся за консультацією до фахівців відділу колективно-договірної та правової роботи Атомпрофспілки, пишіть на мейл: kor@union.kiev.ua

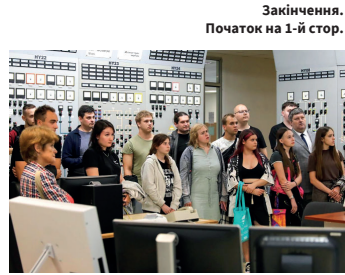
Однак на практиці трапляються випадки, коли роботодавець не компенсує невикористану «дитячу» відпустку, мотивуючи це тим, що працівник зможе нею скористатися на новому місці роботи. Це є прямим порушенням трудового законодавства. «Новий» роботодавець не несе обов'язку щодо надання цьому працівнику невикористаної за попереднім місцем роботи додаткової соціальної відпустки.

Єдиним випадком, коли роботодавець на новому місці роботи зможе надати таку відпустку, є звільнення і подальше працевлаштування в межах одного календарного року за умови надання «новому» роботодавцю підтвердження, що працівник або його дружина/чоловік не використали вже це право в поточному році. І звичайно, що мова тут йтиме про таку відпустку за поточний рік, не за попередній.

Отже, невикористана додаткова відпустка працівникам, які мають дітей, не переходить до нового місця роботи та може бути використана лише в межах трудових відносин із роботодавцем, у якого виникло право на таку відпустку. При звільненні працівнику має бути виплачена грошова компенсація за всі невикористані ним дні такої відпустки.

КАДРОВИЙ РЕЗЕРВ

Інвестиції в молодь — це інвестиції в майбутнє

Хтось із них відразу був налаштований на те, щоб іти працювати в атомну галузь, а хтось ухвалив таке рішення саме завдяки близькому знайомству із життям енергетичного підприємства. Найбільший захват в учасників проекту викликала можливість на власні очі побачити ключові об'єкти та процеси ядерного підприємства — вони побували на екскурсії на третьому енергоблоці, відвідали навчально-тренувальний центр, ознайомилися із системою підготовки персоналу, занурилися у проблематику, пов'язану з сучасними підходами до безпечної експлуатації атомної електростанції.

Для частини студентів знайомство з роботою станції стало вирішальним у виборі майбутньої професії: вони впевнено говорили про те, що одразу по закінченні навчання готові вирушати на співбесіду на станцію та переїжджати із рідних міст, аби мати змогу бути причетними до атомної енергетики.

ДОПИТЛИВІСТЬ ЯК ВИЗНАЧАЛЬНА РИСА

Екскурсія для учасників Літньої ядерної школи була організована до стародавнього Острога. Студенти побували в Національному університеті «Острозька академія», наступнику найстарішої української науково-освітньої установи та першого вищого навчального закладу Східної Європи, а також відвідали Музей книги і друкарства.

Вікторія Гаврилюк, ділячись враженнями від подорожі, зауважила: «Я була приємно здивована тим, наскільки жваве зацікавлення викликала екскурсія у наших гостей. Вони ставили безліч запитань, відчувалося, що подорож для них — нагода відкрити нове і незвідане. Те, що молоді люди виявили інтерес не лише до проблематики, пов'язаної з їхньою професійною діяльністю, а й до історії та культури краю, свідчить, що їм у цілому властива допитливість, небайдужість, прагнення до розвитку».

ДИКТУЄ ЧАС

Уміння діяти чітко і швидко в екстрених ситуаціях та спиратися на правильні алгоритми — одна з найнеобхідніших навичок в умовах сьогоднішнього дня. Напрацюванням вмінь, які можуть зберегти життя, було присвячено кілька занять.

Зокрема, слухачі Літньої ядерної школи відвідали 3-й Державний пожежно-рятувальний загін, де рятувальники продемонстрували сучасну техніку, спорядження та розповіли, як треба діяти під час пожежі надзвичайних ситуацій.

Також до програми Літньої ядерної школи було введено практичне заняття з національного спротиву. Студенти та викладачі долучилися до військової та домедичної підготовки. Учасники ознайомилися з основами тактичної підготовки, відпрацювали практичні елементи та дізналися про основи надання домедичної допомоги.

ПРАЦЮЄ МОЛОДЬ ХАЕС

Проведення низки заходів взяла на себе молодіжна організація.

Це була «жива бібліотека», подія, яка дала змогу молоді у форматі невимуженого діалогу поспілкуватися з керівництвом станції — з генеральним директором філії «ВП ХАЕС» АТ «ХАЕС «Енергоатом» Андрієм Козиром, заступником генерального директора ХАЕС з персоналу Володимиром Гудзем, заступником головного інженера Миколою Одійчуком. Спікері розповіли про свій трудовий шлях, про особливості підприємства та специфіку керівних посад, які передбачають ухвалення відповідальних вива-

жених рішень. Значну увагу приділили питанням самореалізації молодих фахівців і соціальним гарантіям.

Заключною частиною цієї зустрічі став круглий стіл, на якому керівники станції, представники молодіжної профспілкової організації і слухачі школи змогли отримати ще більше інформації про поточну діяльність та плани розвитку підприємства.

З ініціативи «молодіжки» було організовано і брейн-ринг. Питання, підготовані для учасників, стосувалися як суто професійної технічної проблематики, так і більш широкого контексту — науки, історії, культури. Інтелектуальна гра вкотре довела, що це не просто змагання ерудитів. Це подія, яка навчає швидкого ухвалення рішень, уміння обстоювати свою позицію, брати на себе особисту відповідальність — і водночас плідно працювати у команді.

Ще один захід, організований молодіжним крилом профспілки, відбувався одночасно з проведенням Літньої ядерної школи — це «Козацький дабл 2026». У змаганнях з бігу та пла-

закриття відзначили переможців конкурсу наукових доповідей.

Перше місце здобув студент Київського національного університету імені Тараса Шевченка Денис Клекоць, друге — Святослав Немоловський (КПІ ім. Ігоря Сікорського), третє — Кірілл Чернетко (Український державний університет науки і технологій).

Переможець Денис Клекоць розповів: «Моя робота, представлена на Літній ядерній школі, була присвячена моделюванню детекторів,

45 студентів і викладачів із провідних технічних вишів взяли участь у цьогорічній Літній ядерній школі

вання взяли участь і десятеро студентів школи, деякі з них навіть змогли посісти призові місця.

«Ми дуже раді, коли до наших заходів долучається велика кількість людей, приємно, що до Козацького даблу приєдналися й учасники Літньої ядерної школи. На мою думку, ця подія закарбується у їхній пам'яті, бо це про активний спосіб життя: це з користю проведений суботний день, атмосфера, де панує командна робота і робота над собою. Те, як атомники можуть відповісти поза межами підприємства, мотивуватиме молодь. Я впевнений, що такі заходи ще більше надихнуть, аби долучитися до команди атомників та стати майбутнім працівником компанії», — зазначив Євген Михалець, голова ОМ ППО ХАЕС.

НАУКОВА СКЛАДОВА — НА ВИСОКОМУ РІВНІ

Протягом двох насичених тижнів представники студентства не лише навчалися та переймали досвід, а й репрезентували результати своїх напрацювань, що стосуються найактуальніших питань атомної енергетики. Під час церемонії

які виявляють нейтрони, створених на основі перовскитів — це новий клас матеріалів, який почали використовувати лише 10-15 років тому. Я прорахував, як працювали б дозиметри, створені із перовскитів.

Те, що моя доповідь перемогла, стало приємною несподіванкою — я не був упевнений у тім, що зможу посісти і місце, особливо зважаючи, наскільки високого рівня роботи були представлені іншими слухачами школи. Мене вразила багатогранність проблематики: на конкурс були представлені не лише доповіді фізиків-ядерщиків, а й фізиків, які займаються турбінами, насосами, пророблюють правильне будівництво електростанцій, охолодження води тощо. Раніше, навчаючись на фізика-ядерщика, про роботу станції я мав суто теоретичне уявлення. Завдяки Літній школі побував на такому об'єкті вперше.

Що вразило насамперед? Напевно, люди. Колишні працівники сфери атомної енергетики здавалися представниками якоїсь окремої вищої касты, до яких і не підступитися 😊 Побувавши на ХАЕС, я переконався, що це спеціалісти найвищого класу, але вони — звичайні люди, з якими дуже цікаво і приємно спілкуватися. Надзвичайно пізнавальними були й екскурсії на виробничі майданчики підприємства, особливо — навчально-тренувального центру та повномасштабного тренажера, який повністю відтворює блочне управління станцією.

Загалом, захід залишив по собі безліч приємних спогадів, організаторам вдалося зробити його дуже різноплановим і пізнавальним!»

Підготувала Леся ГАЙОВА

ВОЇНИ СВІТЛА

Десантники: завжди йдуть першими!

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Навіть опинившись у полоні, вони доказували, що «все це має бути Росія», що «Одесу, Херсон та Миколаїв заснувала Катерина II», а історію про те, що українські козаки брали штурмом ці фортеці та розбудовували край задовго до російської імперії, і не згадували».

Битва за Вознесенськ у березні 2022-го стала однією з найважливіших стратегічних перемог Сил оборони України на південному напрямку. Завдяки незламності українських воїнів пекельний план ворога із захоплення Південноукраїнської АЕС провалився — москалі отримали біля Вознесенська по зубях і змушені були тікати.

НОВИЙ ЕТАП ВІЙНИ

Після зачистки південних регіонів 80 ДШБ перекинули на Донеччину, під Слов'янськ. До речі, тодішній командир бригади Ігор Скібюк сьогодні обіймає високу командну посаду в ЗСУ разом із генералом Михайлом Драпатим, що свідчить про високу школу гарту, яку пройшли бійці цієї бригади.

Сергій брав безпосередню участь у боях під Слов'янськом.

«Війна змінювалася просто на очах, ставала дедалі більш технологічною і безжалюною. У бригаді почав формуватися новий підрозділ — взвод радіоелектронної боротьби (РЕБ). Мені запропонували очолити одне з його відділень. На той час уже були перші спроби «осліплення» ворожих БПЛА. Я пройшов спеціальне навчання й одразу взявся до роботи», — розповідає Сергій. Далі був славетний Харківський контрнаступ, звільнення українських міст і сіл, де росіяни лишали по собі тільки руїни та смерть.

Гортаючи галерею смартфона, Сергій зупиняється на одному з кадрів: ворожа ракета майже до половини впилася в українську землю і дивом не розірвалася. Він бачив це страховисько на власні очі. Пізніше фото з цієї локації облетіло весь інтернет. У телефоні Сергія — тисячі фотографій із воєнних буднів. Кожен кадр — окрема історія, закарбована в пам'яті. Ось на місці людських осель — суцільні руїни, величезна вирва

від вибуху, а поруч автівка... повисла у кроні дерева. Сила ворожого удару була такою, що машину просто викинуло нагору.

На іншому кадрі мить щирої, світлої радості. Дороги переплелися так, що у Краматорську Сергій зустрівся з похресником дружини Євгенієм Воробійовим, який також брав участь у боях. Коротка зустріч у прифронтовому місті зафіксувалася на пам'ятному фото. Далі знову реалії війни: на тлі нічного неба — смертоносний водоспад вогнів, це фосфорні боеприпаси, які випаляють усе довкола і заборонені Женевською конвенцією. В таких умовах наші незламні захисники боронять Україну. Та навіть серед цього пекла життя бере своє: на понівеченій Донеччині спокійно пасуться косулі, змушуючи на мить замерти і зафільтрувати цю тендітну красу.

ДРУГИЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

У складі 80 окремої десантно-штурмової бригади Сергій Несінець брав участь у Курській операції. Саме на Курщині, вже обіймаючи посаду сержанта з матеріального забезпечення роти, він отримав важке поранення.

«Це трапилося наприкінці лютого 2025 року. Доставляли хлопцям на позиції харчі й боекомплект. Приїхали, було темно, машину сховали за деревом. Схоже, нас засік ворожий тепловізійний дрон», — пригадує Сергій. FPV-дрон влучив прямо в автомобіль. Осколками йому поранило ноги. Доставити пораненого на стабілізаційний пункт поворотним вдалося лише за добу. Однак випробування на цьому не закінчилися. Того ж вечора в стабпункт прилетів ворожий КАБ...

Я постійно відчував підтримку колег, вони були надійним тилом

«Тоді був, можна сказати, мій другий день народження», — пригадує Сергій. — Загинув начмед, а мене засипало землею та уламками. Хлопці відкопали...» Пораненого доправили до Сум, а далі — в Лубни. Довелося пережити кілька операцій. Згодом — довгоочікуване повернення додому, а також тривалий процес лікування та реабілітації. Залишки осколків з ноги воїна діставали вже медики у Варшві.

КОЛЕГИ ПІДСТАВИЛИ ПЛЕЧЕ

На Рівненську АЕС Сергій Несінець прийшов у 2016 році, до цього працював у компанії «Південтеплоенергомонтаж», тож на станцію влаштувався уже сформованим висококласним фахівцем. У цеху зварювання його знають як сумлінного і відповідального працівника.

Усі роки, поки Сергій перебував у лавах Збройних Сил України та проходив найпекельніші випробування війни, колеги-атомники були для нього надійним тилом.

«Я постійно відчував підтримку колег. У цеху

збирали кошти, купували комплекти шин до бойової автівки, передавали дороговартісні системи РЕБ та безліч інших життєво необхідних речей. Особливу роль у цій допомозі відіграв колега по цеху, голова ГО «Енергія Перемоги» Іван Кравчук. Він постійно перебував на зв'язку, цікавився потребами підрозділу і докладав максимум зусиль, аби швидко закрити усі запити. Десантники — це ті, хто завжди йдуть першими, їм потрібно все й негайно», — наголошує Сергій, з глибокою щирою вдячністю згадуючи ту колосальну роботу, яку виконували для нього колеги.

СЛУЖИЛИ В ОДНОМУ ПІДРОЗДІЛІ...

За мужність та героїзм, виявлені у боях за незалежність і територіальну цілісність Батьківщини, Сергій Несінець отримав відзнаку Президента України «За оборону України», Хрест Десантно-штурмових військ та відзнаку командувача ДШВ ЗСУ — нагрудний знак «Завжди перші».

Війна розкриває найвищу звитягу, але водночас завдає найбільш болючих ран. На переконання Сергія, найстрашніше на фронті — це втрачати побратимів, з якими ділив останній шматок хліба, один бліндаж і коротку хвилину тиші між обстрілами. Та доля завдала воїну ще важчого удару. Пліч-о-пліч, в одному підрозділі, з Сергієм боровив Україну його пасинок — Валерій Панченко. Молодий, сповнений мрій та енергії хлопець, для якого вітчим був прикладом і наставником. Валерію було лише 27 років, коли біля села Ступочки Донецької області в липні 2024-го ворожа міна обірвала його життя. Пережити загибель рідної людини — це біль, який неможливо описати сло-

вами, біль, який нестерпно обікає серце і виривається зовні глухим риданням...

Переживши важке поранення, Сергій Несінець змушений був демобілізуватися з лав ЗСУ за станом здоров'я. Проте думками і серцем він досі там — зі своїми побратимами. «Якби не рішення військово-лікарської комісії та демобілізація після поранення, я б і сьогодні залишався на передовій, зі своїми хлопцями, — переконано каже наш Герой. — Бо хто, як не ми, має боронити рідну землю?»

Тетяна КОРОВАЙЧУК

Фото з особистого архіву Сергія НЕСІНЦЯ

БЕЗБАР'ЄРНІСТЬ

На ПАЕС проведено аудит доступності соціальних об'єктів

На Південноукраїнській АЕС здійснили аудит доступності соціальних об'єктів за участю експертів платформи «Доступно.UA». Результати обстеження мають стати основою для визначення напрямів подальшого вдосконалення об'єктів інфраструктури та формування практичних рекомендацій щодо підвищення рівня інклюзивності.

Обстеження охопило оздоровчо-реабілітаційний комплекс «Іскра», спорткомплекс «Олімп» та Палац культури «Енергетик». Мета аудиту — оцінити, наскільки зручно людям з інвалідністю та іншим маломобільним групам населення користуватися соціальними об'єктами філії «ВП ПАЕС».

Цей аудит є частиною програми «Профспілки проти нерівності і за відновлення миру та демократії в Україні», яку реалізує Норвезька конфедерація профспілок (LO) у партнерстві з ГО «Трудові ініціативи» за фінансової підтримки Норвегії.

Під час моніторингу експерти «Доступно.UA» аналізували вхідні групи, шляхи руху, ширину проходів, наявність паркувальних місць, пандусів, поручнів, санітарних кімнат, доступність лікувальних і спортивних приміщень, а також інформаційну навігацію. Аудит має комплексний характер, він охоплює як архітектурну доступність, так і можливість самостійного пересування та отримання послуг.

До роботи комісії були залучені й представники проектного відділу ПАЕС. Це дасть змогу оперативно опрацювати рекомендації експертів і визначити можливі технічні рішення для усунення виявлених бар'єрів.

«За результатами аудиту протягом місяця ПАЕС отримає звіт, який міститиме фотофіксацію усіх бар'єрів, детальні заміри, опис і рекомендації щодо покращення рівня інклюзивності», — зазначила Наталя Пархитко, заступниця керівника ГО «Доступно.UA».

ПАЕС системно працює над створенням безбар'єрного середовища, а аудит став важливим кроком для подальшого вдосконалення соціальної інфраструктури.

З ініціативи Атомпрофспілки та за підтримки НАЕК «Енергоатом» такий аудит уже проведено на Хмельницькій і Рівненській атомних електростанціях. Підсумки обстеження дозволять системно працювати над підвищенням рівня інклюзивності у філіях компанії.

Управління зв'язків з громадськістю і медіа

ФОТОФАКТ

На проммайданчику ПАЕС побували студенти 7 профільних закладів вищої освіти України.

Візит відбувся в межах спеціалізованого навчання, організованого завдяки міжнародній співпраці між ДНТЦ з ядерної та радіаційної безпеки та Аргонською національною лабораторією за підтримки Державного департаменту США.

Метою візиту студентів стало ознайомлення із практичною діяльністю одного з найбільших енергогенеруючих підприємств країни, особливостями експлуатації АЕС та сучасними підходами до забезпечення ядерної та радіаційної безпеки.

Захід розпочали в інформаційному центрі «Полісся». Далі студенти відвідали машинний зал енергоблоків №1 і №2 ПАЕС, де побачили роботу турбінного обладнання та дізналися про процес виробництва електроенергії. Також студенти побували на гідропоруках станції.

АТОМНИЙ СПОРТ

Шахи — захоплення,
пронесене крізь усе життя

Олександр Березка, пенсіонер уранового комбінату, який продовжує брати участь у роботі Східної об'єднаної організації Атомпрофспілки, долучається до кожного із шахових змагань відтоді, як спілчани започаткували традицію проведення спартакіад. Йому цікава кожна партія, яка ще не була ним зіграна. А також — цікава кожна місцина в Україні, де раніше не довелося побувати.

Олександр, розкажіть, будь ласка, коли ви почали цікавитися грою в шахи?

Любов до цього виду інтелектуального спорту в мене з дитинства. Колись батько роз'яснив мені правила гри — і попри те, що поруч не було гуртків, де можна було б займатися всерйоз, я дуже полюбив цю гру. Там, де не вистачало особистого наставництва, допоміжною стала самоосвіта. У старших класах я значну увагу приділяв книжкам з шахової аналітики, почав брати участь у змаганнях.

Наскільки масштабними були турніри, до яких ви долучалися?

По-різному: це були змагання на комбінаті, міські змагання, а також шахові фестивалі, зокрема великі щорічні зльоти шахістів в Одесі. Брав участь у першості Дніпропетровської області, посів у цих змаганнях третє місце.

Ви брали участь у всіх спартакіадах, які організовувала Атомпрофспілка?

Так, розпочинаючи з 1993 року. Щоразу граю в шахи, тільки одного разу зіграв іще у шашки. Завжай виступав за першою дошкою (ця прерогатива належить найсильнішому гравцеві команди — прим. ред.), посідав перші-другі місця.

Наскільки з часом змінювалася атмосфера у шахових змаганнях?

Раніше команди об'єднували більшу кількість учасників, грали ми дуже завзято — йшли виборювати першість «стінка на стінку»! Зараз акцент більше змістився на індивідуальні партії. Згадуючи всю історію спартакіад, мені важко виділити окремі моменти, як особливо пам'ятні, адже по своєму цікавою була кожна гра.

Чи можете виокремити найбільш сильних суперників?

Їх завжди було вдоволь. Останнім часом дуже зміцніла свої позиції команда Запорізької атомної станції. Вони — практично поза конкуренцією!

Що найбільше приваблює вас у шаховій грі? І чи застосовували ви навички, здобуті завдяки своєму хобі, у житті?

Шахи — це передусім логіка. Щодо її застосу-

вання в роботі, то на комбінаті я працював в охороні, а там більше потрібна уважність, ніж побудова логічних зв'язків. Але коли йшлося про життєві ситуації, в яких необхідно прорахувати наслідки тих чи інших дій — то я не виключаю того, що звичка до ретельного прорахунку, напрацьована завдяки шаховій грі, допомагає мені ухвалювати правильні рішення.

Окрім шахів, чи є у вас іще якісь захоплення?

Я дуже люблю подорожувати Україною. Намагаюся виїжджати кудись раз, а як пощастить — то й двічі у квартал. Планую подорожі самостійно, або ж шукаю попутників, зацікавлених у тім, щоб відвідати ту чи іншу локацію.

Чи є у вас якісь улюблені місця?

Колись, до вторгнення росіян, я найбільше любив морський відпочинок у Криму або на Азовському морі. Сьогодні прагну потрапити до будь-якої місцини, де раніше ще не судилося побувати. Люблю їздити до Одеси. Мені дуже сподобалося в Івано-Франківську — там вразив паркім. Т. Шев-

Шахи — це передусім логіка та вміння усе ретельно прорахувати

ченка, гордість франківців — міське озеро, історичний центр. Найбільше з українських міст мені до вподоби Київ. Його серце — це Майдан Незалежності, але поза цим у величезному місті є дуже багато всього цікавого, що можна досліджувати раз за разом, дуже довго, із кожною подорожжю відкриваючи для себе щось нове.

Куди хотілося б поїхати іще?

Було б чудово побувати на Закарпатті — я бачив цей регіон лише мигцем, проїжджаючи потягом. А мені хотілося б роздивитися всі принади цього краю з унікальною природою і багатою культурною спадщиною.

Щиро бажаємо здійснення мрій, нових спортивних досягнень, і звісно ж — мирного неба!

ДИТЯЧИЙ ВІДПОЧИНОК

Для юних мешканців Енергодара

Ще одна добра ініціатива в межах національного проєкту «Пліч-о-Пліч: згуртовані громади» стала реальністю.

Завдяки партнерству між Енергодарською та Кагарлицькою громадами група дітей провела два тижні літнього відпочинку в дитячому таборі «Зоряний», що розташований у селі Карапиші Миронівської міської територіальної громади.

Табірна зміна тривала з 19 липня по 1 серпня. Її фінансування забезпечила Кагарлицька громада, придбавши путівки за кошти місцевого бюджету в межах Програми підтримки громад-форпостів на 2025–2026 роки.

Для дітей це були два тижні, наповнені активним дозвіллям, новими друзями, творчими заняттями, відпочинком та яскравими враженнями. Саме такі моменти дозволяють хоча б не надовго відволіктися від викликів, які вже кілька років супроводжують життя багатьох українських родин.

Після завершення зміни юних енергодарців проводжав додому Кагарлицький міський голова

Олександр Панюта. Діти із задоволенням розповідали про час, проведений в таборі та щиро ділилися своїми емоціями.

Підписаний між громадами Меморандум про співробітництво — це ще одне підтвердження того, що партнерство громад має конкретний результат і продовжує зміцнювати єдність українців.

Мер Енергодара Дмитро Орлов висловив Кагарлицькій громаді подяку за підтримку й увагу до дітей Енергодарської громади та готовність бути поруч у непростий для країни час.

ФОТОФАКТ

Коні Пржевальського — рідкісний вид диких коней, який успішно оселився в Чорнобильській зоні після їх завезення сюди у 1998 році. На заповідній території вони живуть у природному середовищі та формують власні табуни. І кожне нове лоша — це одне нагадування про те, наскільки дивовижним і непередбачуваним може бути життя дикої природи. І як на згадку, де, здавалося б, уже нічого не може бути, поступово буде народжуватися нове життя...

Світлина надано військовим з позивним «Нагетс»

АТОМНИК
України

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор: Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 2000